

มีตา

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๖๗

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกกวง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะนี้เป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ศึกษาค้นคว้าเป็น
สัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นสัจจะเป็นความจริง
เพราะมันแก้กิเลสตัดความทะยานอยาก ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา มันฆ่าพญามารใน
หัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสิ้นไป มันเป็นสัจธรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้ามีเมตตาธรรมอุ้มชูคุ้มครองดู ๓ โลกธาตุ วางธรรมและวินัยนี้ไว้

แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไป แล้วไม่ใช่เราเกิดเป็นมนุษย์เฉพาะ
ภพชาตินี้เท่านั้น เราเคยเกิดแล้วเกิดเล่าๆ แต่เราทำของเราไม่ถึงที่สุดแห่งทุกข์ เราถึงต้องเวียนว่าย
ในวัฏฏะต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันนี้

ถ้าปัจจุบันนี้มีสติมีปัญญา ถ้าเราจะศึกษาค้นคว้าให้มันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาใน
หัวใจของเรา เห็นไหม จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่งไป มันไม่มีขัดไม่มีแย้ง ไม่มีการขัดแย้งกันกับใคร
ใดๆ ทั้งสิ้น ถ้ามันเป็นปัจจัยตัด เป็นสันติภูมิ เป็นความชอบธรรมในธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะ เวลาท่านถึงที่สุดแห่งทุกข์ ท่าน
ไปได้ไปแย้งใคร

หลวงตาพระมหาบัวกับหลวงปู่เจี๊ยะ เวลาเราอยู่กับท่าน เวลาระลึกถึงอาจารย์ของท่าน น้ำตาไหลทุกที หลวงปู่เจี๊ยะนี่ร้องไห้

ถามว่า “หลวงปู่ร้องไห้ทำไม”

“ร้องไห้ระลึกถึงหลวงปู่มัน ท่านไม่เคยพบเคยเห็นความเป็นอยู่อย่างนี้”

หลวงปู่เจี๊ยะอุปัฏฐากมา อยู่ที่เชียงใหม่ ได้ปลาสรรพยาตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งอย่างกับถูกรางวัลที่ ๑ ไม่เคยเห็นกุ้งหอยปูปลา ไม่เคยเห็น ไม่เคยรับรู้

หลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะ เวลานี้ถึงหลวงปู่มัน ระลึกถึงครูบาอาจารย์ของท่านนะ น้ำตาไหล มันเป็นรุ่นสู่รุ่นไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา ๒,๐๐๐ กว่าปีอยู่แล้ว กึ่งกลางพระพุทธศาสนาเจริญ อีกคนหนึ่ง หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันท่านนิพพานไปแล้ว หลวงตาพระมหาบัว มันเกิดคนละเวลา เกิดคนละรุ่น แต่เวลาถ้ามันเป็นสัจจะความจริงขึ้นมา หลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะ ท่านไปขัดไปแย้งอะไรกับธรรมะ ธรรมและวินัยในหัวใจของหลวงปู่มัน

หลวงปู่มันเวลาท่านสำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา อนุโมทนา อนุโมทนากับหลวงปู่มัน มันขัดมันแย้งกันตรงไหน ถ้ามันเป็นความจริง

ถ้ามันไม่เป็นความจริง ไม่มีใครขัดแย้งหรอก มึงขัดแย้งตัวมึงเอง กิเลสในใจมึงนั่นแหละ มันขัดมันแย้งในใจมึงเองนั่นแหละ แล้วก็ส่งออกไป มันมีความน้อยเนื้อต่ำใจ มันมีความทุกข์ความยาก มันมีการลำเอียง มันไม่เป็นธรรม มันไม่เป็นธรรม

จะต้องยกย่องสรรเสริญกิเลสมีงี่งใหม่ ธรรมและวินัยต้องก้มหัวให้กับกิเลสในหัวใจของมีงี่งใหม่ มันเป็นไปได้อย่างไร มันเป็นไปได้ไม่ได้ ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ เห็นไหม เป็นข้อเท็จจริง

เวลาข้อเท็จจริง กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาเจริญอีกหนึ่ง เจริญที่ไหนล่ะ

เจริญขึ้นมา มันเวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา นะ เราเกิดมา เวลาบวชพระ เป็นหนี้เป็นสินก็บวชไม่ได้ พิกาก็บวชไม่ได้ ไม่สมบูรณ์แบบก็บวชไม่ได้ ตอนนี้จะเวลาจะบวชต้องมีใบตรวจโรค โรคเอดส์บวชไม่ได้ บวชไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา อาการ ๓๒ สมบูรณ์แบบ ถ้าสมบูรณ์แบบขึ้นมาแล้วไง เวลาบวชมาแล้ว บวชมาเพื่อเป็นศากยบุตรพุทธชินโรส บวชมาแล้ว เคารพในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่มันเป็นสมมุติบัญญัติทั้งสิ้น มันไม่เป็นความจริงขึ้นมาหรอก มันก็เหมือนทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์นั่นนะ ที่ว่ามีความรู้ๆ ความรู้ๆ

แอปเปิล มึงต้องควักให้ ๔๐,๐๐๐-๕๐,๐๐๐ มีความรู้หรือ เขาคิดของเขาามาเพื่อ ล้วงกระเป๋าเงินนั่นแหละ ความรู้อะไรของเอ็ง ความรู้เป็นลูกค้าเขานั่นนะ เขาคิดมาเพื่อเอาเงินมึง นั่นนะ แล้วเอ็งรู้อะไร

เอาแอปเปิลนะ ไอโฟนรุ่นใหม่ ความรู้อะไรของมึง เอาของเขาามา เขาล้วงกระเป๋าเงินนั่นนะ ความลับในตัวมันไม่มีเลย เขาเก็บข้อมูลไว้หมดแล้ว มีความรู้อะไร

นี่ก็เหมือนกัน แฮม! อริยสัจ สัจจะความจริง โอ้โฮ! มรรคผลนิพพาน นอนหลับตื่นขึ้นมาเป็น พระอรหันต์เลย บรรลุธรรม

บรรลุที่ไหน บรรลุโดยกิเลสทั้งนั้นนั่นะ

เวลาตื่นไม้นะ เขามีจุดมีต่อม เวลาต่อม เวลาเขาตอน เวลาเขาต่อยอด เวลาตื่นไผ่มันมีตา เวลาตาไผ่มันเกิดแขนงของมัน มันมีหุมีตา เวลาหุมีตา รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็น พวงดอกไม้แห่งมาร เราเกิดเป็นมนุษย์ เรามีตาไผ่ แล้วถ้ามีตา เรารู้เราเห็นของเรา เราเห็นมีการ กระทำ มันมีสติปัญญาหรือไม่ละ

เวลาตุ๊กตา เขานี้ขึ้นมา บาร์บี้ตัวเป็นหมื่น เวลาตุ๊กตาเขายังมีค่ากว่ามนุษย์อีก เราวันละ ๓๐๐ ค่าแรงขั้นต่ำ ตุ๊กตาบาร์บี้แพงกว่าอีก นั่นอะไรนะ นั่นวัตถุนะ เขานี้ๆ บั๊นๆ ขึ้นมานะ

แล้วจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ การเกิดเป็นมนุษย์มีคุณค่ามาก ถ้ามีคุณค่า มันมีอายตนะ ๖ ภายนอกและภายใน แล้วมันเชื่อมต่อกับมโนกรรม มันเชื่อมต่อกับจิต เวลาเชื่อมต่อกับจิต เพราะอะไร เพราะหูก็มี ตาก็มี มันเห็น แต่จิตมันไม่รับรู้ รูปอะไรนะ เห็นรูปแต่ไม่รู้อะไร

มีหูมีตา

มีตาๆ ศึกษาๆ บวชมาแล้ว นักรธรรมตรี นักรธรรมโท นักรธรรมเอก เวลาศึกษาบาลีจบ ๙ ประโยค พอจบ ๙ ประโยค เรียนด้วยสายตานี้ไง ก็ศึกษาค้นคว้าจากตำรับตำรา ตำรับตำราขึ้นมาศึกษา ถ้าสมองมันรับรู้ สมองมันวิเคราะห์หิวจัย มันมีองค์ความรู้ของมัน มันมีตาของมัน

ถ้ามีหูมีตาขึ้นมา คนเรามันต้องมีสติปัญญาไง ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา มันไม่ใช่ตุ๊กตาบาร์บี้เอามาตั้งไว้ เก็บไว้เฉยๆ ราคามันพุ่ง ราคามันสูง

วัตถุแท้ๆ เวลาเขามีจำนวนของเขา เขามีรหัสของเขา มันเป็นเงินเป็นทอง แล้วชีวิตของเราล่ะ ตรากรตำราทำหน้าที่การงาน เกิดมา เพื่ออะไร เพื่อเลี้ยงชีพ เลี้ยงชีพขึ้นมาแล้วเกิดเป็นมนุษย์มันมีความสุขหรือความทุกข์ล่ะ

คนที่เขามีสติปัญญาของเขานะ เขาทำสินค้าของเขาไปไหน เราก็เป็นเหยื่อไง เพราะอะไร เพราะมันไม่ใช่ปัจจัย ๔ ไง

ปัจจัยที่ ๕ จะต้องมีการคมนาคม ไปบวชพระแล้วต้องมีเจ็ดส่วนตัว แหม! เป็นพระที่มีศักยภาพ

بابอคอแตก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีอย่างนั้นเลย ไม่จำเป็นจะต้องมีด้วย ถ้ามี มีบริวาร ๘ สมบัติส่วนตัวของพระ แล้วบริวาร ๘ ขึ้นมานี้เลี้ยงชีพ บาตรนี้เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง ความอบอุ่น ผ้าไตรจีวร โคนไม้ เรือนว่าง มีอยู่ทั่วไป มันจะต้องไปขอเขาจะขอเลาะกับใครทั้งสิ้น ใครต้องมาค้าชูบูชา เว้นไว้แต่กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันหอมทวนลม เขามาเคารพนบถนอมของเขา นั่นเป็นสิทธิของ

เขา แล้วสิทธิของเขานะ เราไม่ขอเขาอะอะไรเลย โลกเป็นใหญ่ไม่ได้ ถ้าโลกเป็นใหญ่ละ มันก็เรื่องโลกๆ อยู่แล้วไง

เราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เราละความเป็นฆราวาส เราละจากโลกมาสู่ธรรม มาสู่สังฆะ มาสู่สงฆ์ แล้วสงฆ์ขึ้นมา สงฆ์เวลาบวชมาแล้วถ้ามีการศึกษา ถ้าศึกษามาเพื่อเป็นความรู้กลัวว่าตัวเองจะไม่มีความรู้ไง ศึกษามาเป็นภาคปริยัติไง มันมีใบประกาศนียบัตร

เวลาที่มีสติปัญญาละ เราไม่ใช่เกิดเฉพาะภพชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น ถ้าเราเกิดเฉพาะภพชาตินี้ชาติเดียว พ่อแม่คนเดียวกัน ลูกต้องมีความรู้เสมอกัน ลูกต้องมีความสามารถเหมือนกัน

มาบวชเป็นพระๆ แล้ว พระปฏิบัติแล้ว ทำสมาธิแล้วต้องได้สมาธิเสมอภาพกันหมด สิทธิเสรีภาพ เงินจกรม นั่งสมาธิภาวนา ทำไม่ไม่สงบ

ไฉนสงบ ไฉนไม่สงบ ไฉนหลับใหลอยู่ ไฉนหลับหงออยู่ ไฉนเวลานั่งอยู่นั้นหัวทิ่มบ่อเลย สิทธิเสรีภาพตรงไหน

ชิปปาปัญญา ผู้ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ผู้ปฏิบัติง่ายรู้ยาก ผู้ปฏิบัติยากรู้ง่าย แล้วผู้ปฏิบัติ นี่ไง นี่เพราะอะไรละ อนาคตังสญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ธรรมวินัยทั้งนั้นนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการไว้ในพระไตรปิฎก

เวลาประพฤติปฏิบัติไปแล้วแต่จิตนิสัย มีอำนาจวาสนาหรือไม่ ถ้าไม่มีอำนาจวาสนา ทำความสงบไม่เป็นนั่นละ ตอนนี้องค์พระกรรมฐานทำสมาธิไม่เป็นกันทั้งนั้นเลย คุณไม้ไผ่อด

ถ้ามันเป็นสมาธิขึ้นมาละ ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามันจะเป็นสมาธิได้บ้าง มันจะเคารพในศีลของตน ไม่กะล่อน ไม่ปลิ้นปล้อน ไม่โกหกมดเท็จ

มันทุศีลทั้งนั้น มันกะล่อนปลิ้นปล้อน มันจะเข้าสู่ธรรมได้อย่างไร เริ่มต้นมันก็มีจิตออกนอก ลู่นอกทางไปหมดแล้ว กระจายไปทั่ว หลอกตัวเอง หลอกคนอื่น หลอกสังคม หลอกเขาไปหมด มันเป็นเรื่องจริงไหม

ถ้าความจริง ถ้ามันสงบ มันสงบเข้ามาในหัวใจของตน

ถ้ามันมีตานะ ต้นไม้มันยังมีซ่อ มีตา มีจุด มีต่อม แล้วมนุษย์เกิดมามีอายตนะ เห็นไหม นี่ใจเวลาไปจิตะ ไปจิตะจะไปฝึกหัดกับครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรหันต์

ร่างกายนี้เหมือนจอมปลวก มันมีรูอยู่ ๖ รู ปิตตะ & ฐ ตา หู จมูก ลิ้น กาย เปิดหัวใจไว้ เปิดหัวใจไว้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภว่าสัตว์ชนสัตว์ รื้อหัวใจของสัตว์โลก

สัตว์โลก เห็นไหม ปิดมัน & ทวาร ตา หู จมูก ลิ้น ความสัมผัสของกาย เปิดหัวใจไว้ จับเหยี้ย เหยี้ยตัวนั้นนะ เหยี้ยในจอมปลวกนะ จอมปลวกมันมีเหยี้ยอยู่ในนั้นนะ

ไม่รู้จักมันหรอก จอมปลวกก็เหมือนจอมปลวก จอมปลวกเขาไปหาปลวก ตัวกินมดมันชอบกิน ปลวกเขาเอาไว้เป็นอาหารสัตว์

ปลวกมันก็มีชีวิตนะ มดมันก็มีชีวิตของมันนะ สิ่งมีชีวิตปรารภความสุข เกลียดความทุกข์ ทั้งสิ้น พุดได้ พุดไม่ได้ ความรู้สึกมันมี นี่มันเป็นโดยข้อเท็จจริงของมันทั้งนั้น

นี่มีหูมีตา แต่ใจมีดับอด ใจมีดับอดทำสมาธิมันไม่เป็นใจ ถ้าทำสมาธิเป็นนะ พิจารณา มันรู้ว่ามันสงบ พอสงบ มันมีสติสัมปชัญญะใจ

คนเรานะ เห็นภาพแล้วมีสติสัมปชัญญะอยู่ เห็นภาพนั้นนะ มันรู้ใหม่ว่าภาพอะไร เว้นไว้แต่มันไม่มีความรู้ว่ำนภาพนั้นมันอะไร แต่มันก็เห็น แต่ถ้ามันมีสัญญาของมัน โดยภาษา มันเห็นมันรู้ทั้งนั้นนะ ถ้ามันเห็นมันรู้ เห็นไหม

นี่เหมือนกัน ถ้ามีสติสัมปชัญญะขึ้นไป ถ้าจิตมันสงบ ทำไมมันไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร อ้าว! สมาธิมีนะ ใ้ที่ว่าสมาธิฯ สมาธิมันเป็นอย่างไรวะ แล้วเวลาที่ว่ามันเป็นปัญญาฯ มันเป็นสัญญา อารมณ์ทั้งนั้นนะ มันเป็นนิยายธรรมะใจ

มันเป็นนิยายธรรมะ มันคิดโดยตัวของมันเองนั่นนะ แล้วมันจินตนาการไปเพริศแพ้ว จิตนี้เป็นได้หลากหลายนัก ยังรู้จักจิตน้อยเกินไป

เวลาจิต โดยธรรมชาติของมัน โดยพื้นฐานของมัน เวลาทำความเข้าใจเข้ามา สุขขึ้นได้เท่ากับจิตสงบไม่มี จิตสงบระงับแล้วมันคิดอะไร ให้ความรู้สึกนึกคิดนั้นมันมาจากไหน ให้ความรู้สึกนึกคิดนั้นนะ

เวลาวิชา ความไม่รู้สักตัว เวลามันเกิดเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราเกิดชาตินี้ใช้ไหม เราไม่มีอดีตชาติเลยหรือ แล้วเวลาเป็นทางอภิญญาทางโลก โอ้ย! ระลึกอดีตชาติ เราก็กฎีเสธ ปฎีเสธ เพราะอะไร นั่นละมันเป็นช่องทางให้กิเลสมันได้ซี้คอแล้วละ

ถ้ากิเลสมันจะซี้คอ เราไม่ให้มันซี้ไง เราทำความเข้าใจเข้ามา ถ้ามันรู้อดีตชาติๆ ไม่ต้องมาปลิ้นปล้อน ไม่ต้องมาทะลวง ไม่ต้องมาพลิกมาแพลง ไม่เอา เอาชาตินี้ เอาชาตินี้ เอาชาติปัจจุบันนี้ จิตสงบหรือไม่สงบ

ถ้าจิตมันสงบเข้ามา สิ่งที่จิตมันสงบเข้ามา ที่จะสงบหรือไม่สงบ ตั้งแต่เราไม่ต้องการอดีตต่างๆ อดีตที่มันผ่านมาแล้ว มันผ่านมาแล้วมันเป็นอดีต บุญเพนิวาสนุสติญาณ ในอนาคต สมบัติ บำมันยังมาไม่ถึง มึงจะคิดอะไรก็ได้ มึงจะจินตนาการอะไรก็ได้ ถ้าเป็นจุตูปปาตญาณมันข้อเท็จจริงออกจากหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นความจริง แต่มันเป็นของเรา เราจินตนาการเอาทั้งนั้นนะ เราปั้นเราแต่งเอาทั้งนั้นนะ แล้วมันก็เป็นสมบัติบ้า แล้วมึงก็บ้าอยู่กับสมบัติของมึงนั่นแหละ แล้วสมาธิเป็นอย่างไรละ

ถ้ามันสงบเข้ามาในนี้ทางสายกลางในพระพุทธศาสนาใน สมถกรรมฐานใน

อภิญญาใน รูปฌาน ปฐมฌาน ทุตติฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน อากาสาณัญจายตนะ วิญญานัญจายตนะ อากิณญญายตนะ เนวสัณญานาสนัญญายตนะ เอ็งทำเป็นหรือ เอ็งรู้จักมันหรือเปล่า สมาบัติ ๔ นะ สมาบัติ ๔ สมาบัติ ๖ เป็นอย่างไร

มันเป็นของที่มีมันมีมาประจำโลกอยู่แล้ว เราเกิดมาชาตินี้ชาติเดียวใช่ไหม ถ้าเราเกิดมาชาตินี้ชาติเดียวหรือว่ามันเป็นวิทยาศาสตร์โดยข้อเท็จจริง คนเรามันต้องมีความคิดเหมือนกัน มีความคิดที่เห็นใจต่อกัน มีความคิดที่เป็นคุณงามความดีต่อกัน มันไม่มากจะล่อน มาปลิ้นมาปล่อน มาพลิกมาแพลง มาหลอกมาลวงกันอยู่อย่างนี้หรือ

ที่มันพลิกมันแพลง มันกะล่อน มันปลิ้นมันปล่อน เพราะว่าจริตนิสัยของกิเลสใจ เพราะจริตนิสัยกิเลสของคนมันหยาบมันหนา มันแตกต่างกันไปไง แล้วถ้ามันทำของมันไม่ได้ไง ถ้าทำของมันไม่ได้ เห็นไหม

พืชผลมันยังมีหมีตา ต้นไม้มันยังมีตา ต้นไม้ ต้นไม้ต่างๆ มันตัดต่อมตา มันทำเป็นพืชผลของเขา มนุษย์ในปัจจุบันนี้ทางการแพทย์เจริญ เปลี่ยนหัวใจ เปลี่ยนตับ เปลี่ยนไต เปลี่ยนได้ทั้งนั้นเลย ตอนนี้นำโครงการรับบริจาคอวัยวะ ถ้าตายแล้วให้ตายไป จิตออกจากร่าง ร่างกายนี้มันเป็นประโยชน์ได้ เป็นบุญกุศลได้นะ เปลี่ยนได้ทั้งนั้นนะ หูตาเปลี่ยนอวัยวะได้หมดเลย มันก็เป็นอวัยวะ

คนใกล้ตาย ทุกข์เจียนตาย ได้เปลี่ยนขึ้นมา ได้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ขึ้นมา โอ้โฮ! มีความสุขๆ แล้วใจละ ระลึกถึงเขาหรือเปล่า คนที่เขาให้อวัยวะนี้มา

ถ้าเรามีอำนาจวาสนา เราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมามากมาย คำว่า “มากมาย” มันถึงเป็นจริตเป็นนิสัย ด้วยอำนาจวาสนาเราได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ได้เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา แล้วมาบวชเป็นพระ บวชเป็นพระปฏิบัติ คำว่า “ปฏิบัติ” มันให้สมบูรณ์แบบ สุภาพบุรุษ การปฏิบัติปฏิบัติโดยข้อเท็จจริง เอามันจริงๆ สู้มันจริงๆ

พอจิตมันสงบ จิตสงบมีความสุข ถ้ามีอำนาจวาสนา น้อมไป น้อมไปเห็นสติปัฏฐาน ๔ นี่ไง จักขุญาณ ตาของใจมันเปิด

ตาที่มีตมิด ตาที่มีตบอด แล้วก็ให้มันสลบจาก ฉากอดีต ฉากแต่ละภพแต่ละชาติ ฉากวิปัสสนา เขามีชินนะ ชินที่ได้รับการยกย่องเป็นมรดกทางวัฒนธรรม โอ้โฮ! มหัตศรรย์ หนุมาน

จงถนน ฉากเขายิ่งใหญ่นักเลย ไฉนฉากบรรลุลุทธิ มันเป็นฉาก มันเป็นการจินตนาการร้อยแปดพันเก้า

เฮ้ย! เอ็งไม่มีวุฒิภาวะอะไรเลยหรือ เอ็งเชื่อของอย่างนี้ใช่ไหม วาสนาเอ็งมีแค่นี้จริงๆ หรือ

ถ้าวาสนาเอ็งมีจริงๆ มัคโค ทางอันเอก ทางสายเอกในพระพุทธศาสนา ทำความสงบของใจเข้ามาๆ ถ้าใจสงบระงับแล้วถ้ามันนุ่มไปเห็น เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม แล้วถ้าปัญญา มันเกิด จักรมันเคลื่อน นี่ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน

วิปัสสนากรรมฐาน อุดคคหิมิต วิภาคะ เวลาเป็นกายแยกส่วนขยายส่วน ความเป็นไปของมันตามความเป็นจริงของมัน

แต่มันไม่ได้อุดคคหิมิต ไม่ได้เห็นกาย ไม่ได้แยกกายโดยเป็นไตรลักษณ์ โดยเป็นกิจจะลักษณะ “มันเห็นกาย มันเสื่อมสภาพไปหมดเลย มันกลับไปสู่ธรรมชาติ”

นิยายธรรมะ ตามีติดบอด

มีหมีตา มีหมีตาโดยสังคม โดยโลก ในทางจักขุแพทย์ ตาต้อ ตาเอียง ตาสั้น ตายาว เขา รักษาของเขาได้ ส่วนหัวใจใครทำให้

จกขุ อุกพาติ จักขุญาณเกิดขึ้น จิตเกิดการรู้การเห็นโดยมรรคโดยผล ไม่ใช่โดยนิยายธรรมะ ไม่ใช่ไขนมรดกโลกนุ่นนะ มันมหัศจรรย์ตั้งแต่เครื่องประกอบ มันมหัศจรรย์ไปถึงฉาก มันมหัศจรรย์ไปหมด โอ้โฮ! มันนุ่มนวล มันมหัศจรรย์

ไขนุ่นะ ไขน มรดกโลก ไม่ใช่มรดกกรรม

มรดกกรรม มันเป็นสัจจะความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของตนนะ มันต้องตรวจสอบ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว เวลาหลวงปู่มัน หลวงปู่เสาร์ท่าน นิพพาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนุโมทนาเลยละ เวลาอบรมบ่มเพาะขึ้นมา หลวงตาพระ

มหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะ มันขัดมันแย่งอะไร หลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะ เวลานี้ก็ถึงหลวงปู่มันที่
ไร่น้ำตาไหลทุกทีเลย ท่านกตัญญู ท่านกตเวทีของท่าน ท่านเคารพบูชาของท่านมากมายมหาศาล

เคารพบูชาเพราะอะไรละ

การเลี้ยงกายๆ พ่อแม่ก็เลี้ยง พ่อแม่เลี้ยง เลี้ยงได้แต่กายใจ คณะสงฆ์ คณะสงฆ์อยู่ด้วยกันก็
มีน้ำใจต่อกันนี่ไง เจ็บไข้ได้ป่วยก็ดูแลกันอยู่นี่ไง ใครมีทุกข์มียากขึ้นมา ภูโง่ๆ เวลาเป็นทุกข์เป็น
ยากขึ้นมาคอยดูแลๆ มันก็ได้แค่เรื่องโลกๆ นี่ไง เรื่องโลกๆ มันก็เป็นเรื่องความน่าเคารพบูชาใน
สังคมสงฆ์ไง สังฆะมีน้ำใจต่อกัน มีความเห็นต่อกัน มีศีลเสมอกัน มีความเห็นเหมือนกัน โอ้ย! น่า
เคารพบูชา มันก็เป็นเรื่องของสงฆ์ไง

จกขุ อุกปาทิ จักขุญาณเกิดขึ้น อริยทรัพย์เกิดขึ้น สงฆ์ที่แท้จริงอยู่ที่นั่น มีตา ตาของใจมัน
เปิดได้ ถ้ามันเปิดตาของใจขึ้นมา นิยายธรรมะทั้งหลายมันเป็นเรื่องข้อเท็จจริงของโลก มันเป็นเรื่อง
ข้อเท็จจริงของสิ่งมีชีวิต มันเป็นเรื่องข้อเท็จจริงของคนที่ยืนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันมีจิตมีนิสัย มีเวร
มีกรรมทั้งนั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานไป “อานนท์ เรากระหายน้ำเหลือเกิน”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ ไม่มีเศษส่วน ไม่มีสิ่งใดเป็นทุกข์ทั้งนั้นละ
ทุกข์เข้าไปสู่ใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สอุปาทิเสสนิพพาน นี่ไง ชันธอันสะอาดใจ แต่
ด้วยเศษกรรมอันนั้น “อานนท์ เรากระหายน้ำเหลือเกิน”

พระอานนท์จะไปตักน้ำ “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาราธนาไปฉันข้างหน้าเถิด
น้ำมันขุ่น”

“อานนท์เรากระหายน้ำเหลือเกิน ตักมาเถอะ”

พอตักมา ตักเฉพาะด้วยอำนาจวาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เศษกรรมๆ
น้ำมันขุ่น แต่ด้วยบุญกุศล ใส่เฉพาะที่ตัก ใส่เฉพาะตรงนั้นนะ ตักมาถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัม

พุทธเจ้า มันเกิดจากความมหัสจรรย์ ไม่เคยเกิดโดยคนที่กระทำไ้ พระอานนท์เป็นคนเห็นเอง พระอานนท์เป็นคนตักเอง จากน้ำขุ่นๆ มันใสตรงที่ตัก มันมหัสจรรย์

อานนท์ มันเป็นเรื่องธรรมดา ธรรมดาณะ

สิ่งที่ว่าเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปลงอายุสังขาร โลกธาตุหวั่นไหว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิด ตรัสรู้ ปรีณิพพาน โลกธาตุนี้ไหวไปหมดเลย ไหวไปหมดนะ มันเรื่องของโลกๆ ใจ โลกข้างนอกใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสวัคชยญาณ ทำลายอวิชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นต่างหาก โลกธาตุไหวหมดเลย

โลกธาตุของใคร โลกธาตุที่ไหน

ภวาสวะ ภพ มันสั่นสะเทือนใจ

แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มันเป็นวิทยาศาสตร์ เป็นข้อเท็จจริง ผลของวิญญะใจ ผลของจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวิญญะใจ สิ่งที่พิสูจน์ได้ๆ เวลาฤาษีชีไพรทำความสงบของใจได้ ระลึกอดีตชาติได้ อนาคตได้ กาลเทวิฬ์ อดีต ๔๐ ชาติ อนาคต ๔๐ ชาติได้ทั้งนั้นนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาพระประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้วมีปัญหาขึ้นมา นั้นสังกตธรรมกันไ้ พระอรหันต์บางองค์ระลึกได้ ๕ ชาติ ๑๐ ชาติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีต้นไม่มีปลาย เยอะแยะกว้างขวางไปหมดเลย นั้นนะพุทธวิสัย

แต่อริยสัจมีหนึ่งเดียว

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสวัคชยญาณ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเวลาถึงที่สุดแห่งสิ้นกาลกิเลส ต่อบน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไ้ นี่อันเดียวกัน พระสารีบุตรไม่มีความสงสัยในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตรมา ฟังเทศน์พระอัสสชิมาเป็นพระโสดาบัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเอหิภิกขุบวชแล้วอบรมบ่มเพาะขึ้นมาจนเป็นพระอรหันต์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่ได้สงสัยพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ไม่ได้สงสัยอะไรเลยว่ามันมีสิ่งใดที่ทุกซ่อนหลบเร้นอยู่ในหัวใจ เห็นไหม เพราะอะไร

จักขุญาณ มีตาใน ตาของจิต อริยสังขมีหนึ่งเดียว เหมือนกัน ไม่มีขัดไม่มีแย้ง

สมัยพุทธกาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ กึ่งกลางพระพุทธศาสนา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมาอนุโมทนา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านอบรมบ่มเพาะหลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะขึ้นมา ให้ขึ้นมา

ต่อไปข้างหน้ามันจะมีบุคคลที่มีอำนาจวาสนา ดีทั้งภายนอกและภายใน คือหลวงตาพระมหาบัว

เวลาหลวงปู่เจี๊ยะไป หลวงปู่เจี๊ยะเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา อบรมบ่มเพาะไป อุปัฏฐาก หลวงปู่มั่น ๓ ปี ดูแลกันมา ฝึกหัดกันมา ปลุกปั้นกันมา

สิ่งที่เป็นมา เกิดต่างวาระ ต่างโอกาส แต่ด้วยบุญด้วยกุศลไป ด้วยบุญด้วยกุศลคือเรื่องน้ำใสใจจริงไป เวลาหาครูบาอาจารย์ที่ลงใจไป ที่ลงใจมันไม่กะล่อน ไม่ปลิ้นไม่ปล้อน ต่อหน้าตาอย่างนี้ลับหลังก็ตาอย่างนี้ ต่อหน้าสออย่างนี้ลับหลังก็สออย่างนี้ ไม่มีปลิ้นไม่มีปล้อน ไม่มีหน้าไม่มีหลัง นี่เขาหาข้อเท็จจริงไป ถ้ามันเป็นจริง

แล้วเป็นจริง มันมีอะไรมันขัดแย้งกัน อริยสังขมีหนึ่งเดียว ไม่มีของเขา ของเรา ของเธอ ของคุณ ไม่มี บัณฑิตตั้ง สันติปฏิญญาโก จริยหรือเปล่า เป็นหรือเปล่า

ถ้ามีตา ถ้ามันเปิดตาของใจตัวเองได้ มันเป็นความมหัศจรรย์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทางเท่านั้น เราต่างหากเป็นผู้ที่ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สิ่งที่ทำมาๆ ถ้ามันเป็นความจริง เราก็สาธุ แต่ถ้ามันไม่เป็นความจริง ทำไมเราไม่ตรวจสอบ

คำว่า “ตรวจสอบ” ก็ทำความสงบของใจให้มากขึ้น แล้วพิจารณาว่ามันจริงหรือเปล่า ถ้าไม่จริงมันก็คือไม่จริง ไม่จริง มันไม่มีเหตุไม่มีผลไง ถ้ามันจริง ตรวจสอบขนาดไหน แว่ววาว

เราใช้ปัญญา เราทบทวนสติปัญญาของเรา ยิ่งทบทวนยิ่งเห็นข้อบกพร่อง ยิ่งทบทวนมันจะละเอียดไปอย่างนี้ ยิ่งทบทวน ใจตรงนั้นไม่ใช่ ใจตรงนี้มันควรจะเป็นอย่างนี้ นี่ถ้ามันทบทวน ทบทวนบ่อยครั้งเข้าๆ มีความชำนาญ แม้แต่ทำความสงบของใจยังชำนาญในวิธี เวลาใช้สติใช้ปัญญา ตทังคปหาน ปล่อยวางแล้วปล่อยวางเล่า

ปล่อยวางก็ปล่อยวางสิ

กิเลสร้ายนัก กิเลสมันไม่มีทางให้รู้แจ้งได้หรอก เพราะอะไร เพราะถ้ารู้แจ้งแล้วพ้นจากมือของกิเลสไป พ้นจากมือของมารไป ภาวสวะไป

นี่ไง เราเข้าบ้านเขา เวลาเราไม่มีเงินจ่ายค่าเช่า เขาไล่ออกจากบ้านเลย ใจนี้กิเลสมันจับจองหัวใจของเรา มันจะปล่อยให้เราเป็นอิสระ เป็นไปได้อย่างไร แล้วมันปลิ้นมันปล้อน มันพลิกมันแพลง

แม้แต่พืชเขายังมีหนุมิตา แม้แต่คนแต่สัตว์ แล้วเวลามาบวชเป็นพระ เป็นผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติ หูตามันอยู่ไหน หูตามันเป็นสมณสาธูป มันเป็นความเป็นอยู่ของสงฆ์ สงฆ์จะเคารพบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป

มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด คิดอย่างหนึ่ง ทำอย่างหนึ่ง พูดอย่างหนึ่ง

ถ้ามันศึกษารรณะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าใจมันเป็นธรรม มันเคารพตั้งแต่หัวใจ มันเคารพตั้งแต่มโนกรรม ไม่มีกิด ไม่มีขวาง ไม่มีลวงมีล้ำ ไม่มี ไม่มีหรอก

ถ้าไม่มี พฤติกรรมมันจะออกนอกกลุ่มนอกทางไหม คนไม่คิดไผ่ชั่ว มันจะทำความชั่วไหม คนไม่คิดรังแกเขา คิดเบียดเบียนเขา มันจะทำไหม แล้วถ้ามันทำ ทำน้กายกรรม วชิกรรมนะ มันมาจากไหนละ

มันมาจากผู้บงการคือมโนกรรม มันมาจากผู้บงการคือจิตนั้น แล้วถ้าจิตนั้นมันบงการให้กระทำสิ่งที่เป็นภายนอกหยาบๆ อย่างนี้ แล้วข้างในมันจะเป็นอย่างไร แล้วจะมาว่าบรรลุมรรณๆ บรรลุมรรณที่ไหน

ถ้ามันจะบรรลุมรรณ มันจะเป็นความจริง มันใสสะอาดมาจากข้างใน ถ้ามันใสสะอาดมาจากข้างใน เห็นไหม เราทำความสงบของใจเข้ามาๆ เวลามันสว่าง มันสว่างไสว

สว่างไสว อาการของจิต จิตต่างหากที่เป็นสมาธิ สมาธิที่มีสติสัมปชัญญะนั้นนะ แล้วถ้ามันมีกำลังขึ้นมา มันตามจิตนิสัยของมันเป็น ใจสิ่งที่รู้ที่เห็นนั้นเกิดจากจิต ไม่ใช่จิต อาการที่เกิดจากจิต แต่ตัวจริงตัวจิตคือตัวที่มันสงบ ตัวที่พุทธะตัวพลังงาน แต่ใจตัวที่ออกมาะนั้นนะคือตัวอาการทั้งนั้นนะ

แล้วอาการอย่างนั้น เวลาอุคคหนิมิตที่มันรู้มันเห็นของมัน มันออกไปอย่างนั้นนะ แล้วถ้าไม่มีสติปัญญาขึ้นมา นิยายธรรมะเกิดแล้ว โชนจะได้หนุมานจงถนน หนุมานจะจงถนนแล้วนะ นิยายธรรมะเกิดแล้ว ไปนุ่นเลย ก็เลสมันชักจูงไปแล้ว

จกขุ อุทปาติ จักขุญาณเกิดขึ้น มีตา ตาของใจเปิด ตาของใจฝึกหัด นี่ไง ภาวนามยปัญญา คือโลกุตตรธรรม มันจะทำให้หัวใจมันแจ่มมันแจ้ง ถ้าหัวใจมันแจ่มมันแจ้ง มันเกิดจากการกระทำเกิดจากวิปัสสนาญาณ การรู้แจ้งกิเลสตัดหาความทะยานอยากในใจของตน มันเปิดเผยทั้งหมด

แล้วมันเปิดเผยเป็นปัจจุัตตัง เป็นสันทิฏฐิโก เปิดเผยกับตัวเอง เปิดเผยกับจิตที่โง่ๆ เปิดเผยกับมโนกรรมที่มันซุกซ่อน ซุกอยู่ในหัวใจที่กิเลสมันพลิกมันแพลง มันปลิ้นมันปล้อนอยู่นั้นนะ เวลา มันเปิดออกมาๆ อู๋! มันเศร้า น้ำหูน้ำตาไหล มันมีความสะเทือนใจมากๆ นี่ไง สะเทือนกิเลสไง มันสะเทือนกิเลส มันสำรอก มันคายของมัน มันมีข้อเท็จจริงของมันไง

ตทั้งคปหานแล้วตทั้งคปหานเล่า สุดท้ายแล้วถ้ามันสมบูรณ์แบบของมัน มัคโค ทางอันเอก ไง ทางสายกลางในพระพุทธศาสนาไง เวลาสมุจเฉตคปหาน ขณะจิต นิโรธดับหมด

ดับแล้วเหลืออะไร ดับหมด ดับไฟไหม้ไหม มีดตัดตัดเลยหรือ ดับหมดนี้ไม่เห็นอะไรเลยหรือ แล้วมันเป็นอย่างไรละ

ดับมันก็โชนไง มันเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรม เวลาเขาจบ เขาก็รู้ตามันปิดฉากไป ดับหมดเลย ได้แต่ค่าแรงงาน ได้ค่าตัว ใครเล่นเป็นอะไรก็รับเงินไป ดับอย่างนั้นหรือ

ดับรู้ ดับหมด นิโรธ

ใครรู้นิโรธละ เหลืออะไรกับจิตนั้น

จักขุวิญญาณ ตาของจิต จิตรับรู้ จิตนั้นเป็นผู้สำรอก จิตนั้นเป็นผู้คาย จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุพเพนิวาสานุสติญาณ “เราเคยเป็น เราเคยเป็น” ปัจจุบันเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ปัจจุบันสำเร็จเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อติดีฯ ตั้งแต่พระเวสสันดรไป

แล้วของเราละ มันมีอะไรหนุนเนื่องส่งเนื่องมาถึงให้เป็นจิตนิสัย ถึงให้เป็นอำนาจวาสนา

ถ้าพูดอย่างนี้แล้ว ต่างคนก็ต่างจะไปซุกคู้เป็นไสยศาสตร์แล้ว เป็นฤๅษีชีไพรไปแล้ว

ฉะนั้น พระพุทธศาสนาถึงสอนปัจจุบันธรรม เขาไม่ไปไขว่คว้าอดีต ไม่ไปสมมติบ้าในอนาคต เขาทำที่ปัจจุบันนี้ แต่พูดถึงจิตนิสัย พูดถึงเหตุ พูดถึงว่าทำไมมันเป็นอย่างนี้ ทำไมมันพลิกมันแปลงอย่างนี้ ทำไมมันกะล่อนอย่างนี้ ทำไมเป็นคนดีอย่างนี้

มันมาจากเหตุ เหตุที่เขาสร้างมา แล้วในปัจจุบันนี้ทำคุณงามความดี อนาคตให้มันงอกงามจากการกระทำอันนี้

เวลาพูดถึง พูดสาวไปหาเหตุหาผล ไม่ใช่ให้ปฏิบัติอย่างนั้น เวลาปฏิบัติให้ปฏิบัติในปัจจุบันนี้ ให้เข้าสู่ศีล สมาธิ ปัญญา ให้เกิดมัคโค ทางอันเอก ให้เกิดจักขุญาณ ให้เกิดตาของจิต ให้เกิดจากตาภายใน ตาที่จะชำระล้างกิเลสโดยข้อเท็จจริง เอวัง